

146
203 244

Dainos

2456/17

"Vei lēkto daives iā verg. mupintes,
Iē kalno l. kalna, pas jaunus, senus.
Paguokite sirdis nelaimiu sutrintas,
Nusluostykit asaras, kelkit jaunus!"
/vaičraitis/

#7
204
245

...
...
...
...
...

Dzūlijos Partizānu

DAINOS

Pirmās sastāvdaļas

1947.V.32.

Leidzis Merķis Rīktnes Partizānu
Š t a b a s

205
46

Lietuvos Himnas

Lietuva, tēvynē mūsu,
Tu, didvyriū zeme!
Iš pācieties tavo sūnīs,
Tē štipryba, senia!

Tegul tavō vaikai eina
Vien takais dorybēs,
Tegul dirba tavō naudai,
Ir zmoniu gerybēi.

Tegul saulē Lietuvas
Tamsūmus prasalina,
Ir šviesa ir tiesa
Mūs zingsnius tezydī!

Tegul meilē Lietuvas
Dega mūsu airdyse.
Vardan tos Lietuvas
Vienybē tezydī!

Mūsu tēvynē
Iš pācieties
Iš pācieties
Iš pācieties

- - 4 -

Dzūkų Partizanų Himnas

Ar sniega, lyja naktį, dieną,
Ar šaltis kausta mus,
Žinau aš ginklo rūši vieną -
Kiekvienas čia ramus.

Mes partizanai vyrs ir vyra,
Mes viešpatiai mišku.
Ir dairės skamba, svinas byra,
Visur numesius ramu.

Mūsų plieno šalmai galvas dengia.
Širdis pilna garbės.
Aplink granatams apsispenge -
Ranka nusidrebės.

Tėvynės meilė aiškiai spindi
Akyse ir veiduose;
Ir žemės jie tėvų nei sprindžio
Niekumet neatiduos.

Maža tėvynė, bet galinga
Iš praeities laiku;
Ir tokių vyrų jai nestinge
Praeit keliams didiems.

OOOOOOO

Kautynēms beverdant, pakalnēj sušunka:
"Ura" ir vēl puola ī kalnā staiga.
Nuo kalno "valio" ī pakalnā atsāko,
O sūkius palydi granatū grīausmai.

Taip īstisā dienā kukkosvāležiāi grīau-
Pakalnēj paplūdo lavonai kraujuos. /dē.
Aptemo saulutē, kai stingstancioms lū-
Augstām kalne tarē: "Tēvyne, mirštu! /poms

Saulutei beslenkant ī gilumā miško,
Daug karzygiu krito uz sālī tēvu.
Tēkējo ju kraujās už tēviškēs laisvā -
Sukauste ju širdis žemelē krauju.

Nors melsvosios akys jaunystēj užgāso -
Geguzēs baltuju ziedu nematys -
Ilgai atmins priēsas tā dienā īr vieta,
Kur grānēs, kaip liūtas, lūkino būrys.

○○○○○○

+

+

+

Merkinēs mūšis
Penkioliktā gruodžio
Ankstūjū ryteli.
Būriai partizanū
Traukē ī miesteli.

Per kalnus, per sniegā
Traukē jie Merkinēn
Už zudomus brolius
Už laisvā tēvynēs.

207
248

-Valio! - suagambėjo,
-Merkinė tau mūsų -
Karsus Dzūkų Vadas
Vanagas susuko.

Ten Seirijū, Siaubas
Kovėsi prie tilto.
Bolševikams - rusams
Štiprą smūgį kirto.

Veidus apšviesdama
Saulė vos tekėjo,
Lutinas ir Siaubas
Kraun apsiliejo.

Inie raudonavo.
Zelkos didžiai užė.
Santuvai bratėto,
Ir priekas palūzo.

Ir liejono liežuviai
Pacanga nudžė.
"Istreboka" lietas
Vidur mieste dėgė.

Vamunė upeli,
Mūro upių tėve,
Pabudink šunelius,
Kurie guli sniege.

Tu juos pavadinki,
Tylliai užliuliuki,
Koiliai glamonėdams,
Jiems dainas dainuoki.

248 d. 11

- 8 -

Jie kovoje kriti,
Kaip tikri didvyri,
Už Lietuvą brangi,
Už laisvą tėvynę.

Šernui ir Jurginai

Dėkui tau, žalia giružė,
Nuo senovės mums brangi:
Tu, kaip mylima motulė,
Mus globoji ir myli.

Tu mums patalą pakloji,
Osima mūsų vėnigūnai,
Tavo žemėj dangiai ilgiai
Mūsų brolių anizimai.

Kada Lietuva pravirto
Gallionis sąsaronis, skūniamas,
Bpangus Vade, tu mums laisvą
Iskovoti išėjai.

Suskambėjo liūdnas garsas
Dzūkijos Placius miksais:
Žuvo Šernas ir Jurginas
Su savo kovos drangais.

Tu kritai, teišus didvyri,
Ir ilgiais jau amžinai.
Kaip aukotis už tėvynę,
Pavėzdli mums palikai.

100
249

Mūsų lūpos šerno varda,
Visados karstai minės.
Jis mums uždegtė krūtines
Karšta meilė lietuvos.

Mes nežinom, kur tu augai,
Kur gimtoji ta salis,
Kur nociutė tavęs laukia
Ir nerimsta jo širdis.

Čia žaliuoja žalios rūtos,
Galvas lenkia Jurginiai;
Tik kodėl tu, Jurginėli,
Vos pražydas nuvytai?

Tu, raiboji gegutėle,
Nekukuoki taip gailiai,
Bet nuskriski į Uralus,
Kur aukėti, šalti kapai.

Tu paguosk jo motinėle,
Kad neverktu jos širdis,
Nes jau savo sūnaitėlio
Ji daugiau nebematys.

Neišplėš nicks iš krūtiniųs
Laisvės meilės, nei dramos.
Už pralietą brolių kraują
Vėl simtai į kovą stos.

Suskambės dar kartą, sūviai
Džūkijos placiuos laukuos.
Kils iš kapo tūsu dvasios,
Tėvu žemė, vėl vaduos.

Vakarose zemē dunda.
Kerstu nīcuklasi dangus.
Jau saulei jācīsvē bunda.
Ei, llatrvi, darbo busi

Milzīnui

Ir vēl apsini laukē. Padangēj cīsvēti-
Perkūnai jācīsvē žaibus. /niai.
Palikes nāslācīu nārsīu savo būri,
Ant gatvēs mūs Vēdas, brangus.

Mors budelīk' zīsurūs, bet nīekint ne-
Jis gūli vīsu zīsurūs. /drīsta.
Rožancīus sū kr' zīumi, an puosīa krūtīna,
Iš skausmē uzmi, t's sa ne.

Ir žīno tironai, kad tu buvat Vēdas.
Tai īsdavē laipsnīo ženklaī.
Bet tik jīē nezīno, koks kerstas ju.
Ir kuo sumokēs jīems uz tai. /laukia

Ir kiek daug kautynīu, esi tu laimējes,
Kiek laimēs tau teikē dangus.
Dabar palūzai tu, kaip zīedās nuo vējo,
O, Milzīne, Vēde brangus!

Strazdella, lyg mīega užmorkas šlakstīe-
Šallīa tāvās plātīe rāmus. /nas.
Ir kur priglaus, galvas senīoji tēvelīai,
Nes jīe vīenturya ju sūnus.

250
20

Ir ko gi mes lauksim p̄rie vieškolio/āriš-
Kam skīnsija gražiausius žiedus, /tant,
Kas p̄arnes mums laisve, /sainingā rytoj-
Mirtis baigia rinkti v̄adus.

L i e p a i

Miela dainole, r̄erink širdelē,
Nes jau brangusis nelankys:
Užgaso akys p̄čiojī jaunystēj,
Daugiau manes nebematys.

Išėto gintj brangiā tėvynā,
Jaunas karzygis Lietuvos.
Narsiai jis zuvo už tėviškēle,
Netoli gimtosios vietos.

Išskyrė širdis žiaurus likimas,
Beliko vien skaudi kančia.
Žiaurus plėšikas išplėšė meilę,
Širdelē liko sužeista.

Kai sužydėjo mešvai alyvos,
Tada, brangusis, man tarai:
-Jauna mergaitē, mane mylėki -
Mūs meilē tasis apžina!

Dar nepraslinkus ištisiems metams,
Isaušo tē liūdna diena:
Sukliko šuviai mešvam šilėly,
Karzygis krito apžina!

raugus, turėjai tu gražų vardą:
pašiausios liepos medelio.
Visad primins ji karžygi, brangu,
Jo gražų vardą visados.

Ž a i b u i

Iš krašto, kur Dzukija visi vadinam,
Palikas senuosius tėvus, išėjai -
Kovoti už laisvę, mieląją tėvynę,
Mūšėti save vien tik jai.

Naikindamas priešus, globodams draugus,
Ne kartą tu mirčiai žvelgei į akis.
Sužeistąjį draugą nešei per miškus,
Stimdamas priešui viltis.

Kuklus tu buvai ir didžiutis nemėgai,
Nors vardą kovon Žaibo pasirinkai.
T. kovąėjai drąsiai ir ryžtingai -
Mirties nebijojai visai.

Tu, sniegui antėjai iškritus, išėjai,
Palikas gyventi tris draugus pamiskėj,
Bet Dievas taip leido, neilgai viesėjai -
Žuvai bekovodams tenai.

Tikėjais, vėl dieną praleidas laimingai,
Sugrizti atgal pas savuosius draugus,
Bet, priešui apsupas, kovojai garbingai,
Vandeningas jų tu vadus.

251

Iš degencio namo laimingai išbėgai,
Sunaikines keturis priešus staiga;
Vėl kartis turėjai, slapukus sutū -
Susvitas, žaibeli, dingai.

Lietuvos žemelėj išėkis, drausvoli -
Mes, lika gyvi, vis kovosim toliau.
Išnaikinsim priešus, išvysim grobuonis
Ir laisvė susvis mums tuojau.

0207/02

+
+ +

Oi tu, paukšteli, kur tu skrajojai?
Gal teviškėlėj žinias nešiojai?
Kas ten naujo, kas ten girdėti
Toj mylimoj šalelėj?

Oi, partizane, vargo sūneli,
Kam dar tu klausai tokių žinelių
Drumsčia vėjas tavo sodyboj -
Lidai visa šalelė.

Tavo sodyboj vingiuoti grioviai,
Namu, griuvėsiai stovi lig šiollai,
O ten toli tarpe berželiu
Trys nauji kapei stovi.

Kol dar krutinėj plaka širdelė,
Kol teviškėlėj liūdna žinelė,
Sielsta mūsų, kranjas garuoja -
Lik sveika, teviškėle!

Užia, trankos kriaustiniai po šalį,
 Vetro šilaciu visu smarckumu.
 Neužmiršk, kas esi, nielas broli,
 Neužmiršk, kas lietuviui brangul

Tautą mūs pavergė azijatai.
 Išteriojo sventus mūs jausmus.
 Išmindžiojo rūtelių darželių,
 Ir išdeginu mūsų namus.

Išėjau aš už tėviškės žemę.
 Išėjau už gimtuosius namus.
 Išėjau už rūtelių darželių,
 Ir už tai, kas lietuviui brangu.

Žudyti tautą laukiniams padėjo
 Lietuvoj lagamos - slobinai.
 Neužmirš jūjų darbų gynėjai,
 Neužmirš Lietuva amžinai.

Neužmiršk, kraugery, savo tikslo,
 Neužmiršk, kuriuo keliu eini!
 Naikini kas pastoja tau kelią.
 Savo artimą nuolat skriaudi.

Neužmirš tauta savo gynejų.
 Neužmirš tu, kas guli kapuos,
 Nes tie žino už ką kraują liejo
 Žuvo jie, bet gyvi tarpe mūs.

21
52

Nors dabar jau kapu daug užerta,
Juos maskuoja tironas žiaurusis,
Bet pagerbs tuos kapus kartą kartos,
Sesės pins vis naujus vainikus.

Daug našlaičių liko be tėvelių,
Jie nežino nei juo kapu.
Daug mergaičių liko be bernelių -
Kebėra joms linksmų vakarų.

Mėbenietas prebogės gegužis.
Nelinksma nė šaltoji žiema.
Jos bernelis kapuose jau guli,
O tėvynė dar vis nelaisva.

Git, neverki, nustoki raudojus,
Ofelt ir mūsų tėvynės žydės.
Tu, berneli, kita prisiiviliojus,
Kas ant kapo sėdini nors gėles.

Kas ant kapo gulėti apuose,
Kas ant kapo gėleles žydės.
Ir mergaitė, kuria aš mylėjau,
Asarėlėms kasdien jas palies.

~~~~~

Tau nūsibodo žalias pušų miškas
Ir pavilijo Nemuno krantai.
Bet, tuos krantuos mirtis jau tavas
Ir neilgai tu juose gyvenai. /leukė

Slamėjo senos pušys jo pakrantėj
Ir bangos tyliai osė Nemune.
Bet tu dejonų niekas negirdėjo
Ir kad greit zusi tu nepamanei.

ai tylia nakti, Nemunas bangavo,
ant jo krantu ilsėjaisi ramus,
išausus rytui, bangoms subangavus,
didžiules skausmuos tu užbaigai vergus.

Gryčioj prie lango sugrižtant tėvelio
Dar ilgai laukė vaikai keturi.
Jo nesulauka, žodėliu pravirko:
- Mielas tėveli, kol nepareini?

Jie gaudžiai verkė, apkabina mamą.
Ji juos ramino pati alpdama.
Ir skrido raudos nakties sutemoje,
kad jų tėveli slėgs šalti kapai.

Praverus lūpas, tyliai sušnabzdėjo:
- Mikit, vaikeliui, mikite, mazi.
Tegul Dievalis laimina tėveli.
Jam už tėvyne, mirtis nebaisi.

Nurimo audros, klyksmai ir dejonės,
Tiktai nebimė Nemuno banga.
Ji snioksdama, patodama bangavo
Uztat, kad krito nekalta auka.

Nurimkit, bangos, bangos sidabrinės.
Gana raudoti nekaltų aukų.
Oi daug dar, daug dar teks jums apraudo-
žalioj pakrantėj brolių nekaltų. /ti

#12
253

Emkarediše, ko taip dabai
Mano bakažė tu aplankai?
Ar sąarota es tau grasi,
Kad mano krautį grobi, žiži?

Kačintės plonas dyobelės,
Sąrutės anštas juostelės,
Mano pašies anštas darba
Veži tu rusams dovanų.

Brolī, mano areštavai,
Sibiro krautį an išvarei.
Gal daugė rusia kravinas,
Gavai uz... kankinias?

Ant brolio sūge, jo balas
Atjėtai virkdinti mane.
Žudai tu jį, žudyk ir mus -
Kamėnė ašinė tau bus.

Brolie drabužiais tu vilki -
Kamšt, lietuviams patinki;
Esi tuke kravinas, baisus,
Išplešai tuos šventus jausmus.

Moras tu mano areštavai,
I tamsu rūsi, uždarei.
Manai, pabūgsiu paskirties:
Ar išvezimo... atminties.

283oh.

Nutruksiu panciaus nuo rai,
Išlaisiu grotas iš langu,
Duriu sunkias - gelezines,
Placiai atveriu - siene vėsi.

Sudie, motule, tu brungioji,
Sudie, motule, amžinai.
Gal būt, ne rasiu, kas pas tave
Nei tu, nei kas, te nešina.

Jeigu aš žėsiu prie apelio,
Tai bangos - tu - manas dainuos;
Ir beržas, vėr - kas kasryta,
Paguodos - žodžius man kartos.

O jeigu žūsiu tarp brolių
Tarp partizanų milžinų,
Tai tu, neš - negirėsi.
Iš mano lūpų - tu dainu.

O kai stoji puvigralis
Raida gegut' užkulio,
Žinok, motule, kad aš pūves,
Lietuvos estancijos - žodžius.

O kai galėsiu aš ant...
Bus dangel, dangel pūti...
Ir kai galėsiu tu sūnel...
... vien paguo...

217
254

Kai mano kraujas laistys gatvę,
Tai tu, motule, neraudok.
Žinok, kad kraujas yr pralietas
Už šventą žemę Lietuvos.

O jeigu grįšiu nepražuvas,
Laimėjęs kovą su daina,
Tada, motule, mes dainuosim,
Nes jau laisva bus Lietuva.

0000000

+
+ +

Muvyto kvapnios chrizantemos.
Musviro ju balti žiedai.
Užbertos smiltis žydrios akys;
Paciam žydėjime veidai.

Neš jus palaidoti be karsto
Ir kapas jus nekels žioju -
Sargyba atlanųyt neleidžia
Ir pasiskust sirdies karciau.

Kentėk, širdie, tu nusipelnėi,
Kad neįspėjai ateities;
Ir aš drauge kovot norėjau,
Ir ji užstoti nuo mirties.

Būčiau užstojus ji nuo kulku
Nuo kardo budelio žiaurais.
Ir kankinės vainiką brangu
Užpalnins rožių anžinai.

Pražydo pirmos melsvos žibutės.
Paukštelių dainos skriejo linksmai.
Tėvynės ginti išėjo broliai -
Tylūs, bet narsūs, kaip tie arai.

Vartuos rymojo sena močiutė
Ir merguzėle likus viena.
Jinai žinojo, ko vėjai siuto,
Kad partizano sunki dalia.

Vėtros lnišė siuto ir staugė,
Lraške žibuoklių melsvūs žiedus;
Kvatojo ginklai, mielos granatos.
Ildėjo vėjai plačiuos laukuos.

Apšaubė kapą lieknas berželis.
Žvaigždėms sužibus, verkė naktis.
Tarytum sakė: "Sudie, mergaite,
Jau nebučiuosiu tavo akių.

Sudie, brangioji mano tėvynei!
Sudie, brolelėjai, narsūs arai!
Skrajojkit gojais, laukais, arimais
Ir neškit laisvę mūsų Lietuvai.

Išėkis tyliai tu, partizane.
Paveja laisvoji šalis liūdės.
Padėkit galvą pečioj jaunystei -
Jatava laisvę visam regės."

210
255

Aš verkāi parimūs tarpvarty darželio,
Kai, paspaudes ranka, tyliai išėja.
Ššarce: sidabro verkė rūtos žalios.
Verkė sutemose skesdami laukai.

Kas paklaus: kodėl tau ašaros taip byrė,
Kas man sėjant rūtas "pādėk Dievs" sakys,
Kas akis menasias atras lino žiede,
Kas gi, kas gi, kas gi sirdi suramins?

Staklės lygiai mėto šėivas ažuolines.
Baltos drobės tiesias taip plonai, plo
Rankšluosty lausiu: "Lietuva tevyne, /na/
Tu diāvyrū, zemė - mes tavo vaikai."

Ir kada žemėlė bus nuo kraujo soti,
Ir kada sugrįši tu su žirgeliu,
Atnešiū vandens tau molinam gšoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluosčiu dailū.

Alyvu šakos svyra
Ant vasaros pečiu.
Ko liūdi, bernužėli,
Eidams keliu plačiu?

Vingiuojas, rangos kelias.
 - Lietuvi, kur eini?
 Kur tik tu pasirodai,
 "Kacapai" vejasi.

Pažadina iš miego
 Beldiną į duris.
 Kodėl tu neprabėgai
 Pro šautuvu ugnis?

Pro mišką bėgė rytas.
 Čyrena vyturiai.
 Geltonas smėlis krinta
 Duobėn giliai, giliai.

Čia guoli, tai paklojo.
 Čia ošia pušynai.
 Čionai kapuos sapnuoja
 Lietuviai milžinai.

~~~~~

Vienumoj mirušė sveikina tu rytą.
 Vienumoj tarp rožių šilo ošime.
 Ko liūdnai dainuoj! vakarais liepsno-
 Savo liūdnoj dainoj kam mini mane?/tais

Prisimink, mergaitė, tą praeitą laiką,
 Kai pas taveėjau spdo takeliu.
 Ir tavo širdelė vien mane mylėjo,
 Ir tu negalvojai, kad meilė prazus.

256

Šis atėjo laikas, kada reikia skirtis
Ir žiaurus likimas nusiveda ryšyt.
Reikia iškeliauti į miškas plačiosiems
Ir ten gyvenimą reikia palydēt.

Man supylė kapa tarp ankštųjų podziū.
Lė galiu be karšto žemelėj saltoj.
Kokibus pasaulis niekšdas man nielas
Ir jau tavo akys manęs nevilios.

Ateik, mylimoji, tu prie mano kapo.
Ant jo prisodinksi daug gražių gėlių.
Tai tu prisiminsi tą praeitą laiką,
Kai pas tavę ėjau sodo takeliu.

0000

+
+
+

Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus.
Bėgėliai sakos prasiskyrė
Ir paėmė vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi laisvės broliai,
Akis išneigė į liepynus.
Tai vėl prasmego girią, tolin
Kavos ir norimo diena.

Pasoka kibirkštys į ankštį,
Ir dingsta tamsoje staiga.
Tunkeiį pabunda miško paukėgiai -
Iš rygio grįžta trys draugai.

256 ab.

Pļevēk, pļevēk, mēļa liepsnē,
Ir mums drauge dainuok.
I, laive, veda mūs, ķēlās,
I saules kupinas dienas.

Itejo vakaras i, gīriā.
Veidai izsīdegē ugnim.
Švīgo lēsoj sau ķēlā skīnā.
Draugi mūs ievēlgāme naktin.

/Pirmo sasiuvinio pabaiga/

Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties

Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties

Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties
Atsveļināties

276

257

ТЕТРАДЬ

по _____ учени _____

_____ класса _____ школы
